

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement:

Drie maal per week 6 frank per jaar.
Twee „ „ „ 5 „ „ „
Een „ „ „ 4 „ „ „
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnemingen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 13 cent per drukregel.
Reclamen, voorstellen en andere artikelen
vooran of bizien in het blad: 1 fr. de
drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij
M. COLLIERE, uitgever en eigenaar van dit
blad.
De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's
donderdagdags en 's zaterdags.
Alle inzendingen van brieven, geld of
aankondigingen moeten franco gedaan worden
aan den uitgever, grante Markt,
n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 10 APRIL 1897.

Van alles wat.

Het moez voor enkelen onder ons misschien
ontheilend klinken den naam van Jesus-
Christus te noemen in de kolommen van
een blad.

Maar loch, de gedachte om bij 't eindigen
der eeuwene maichte hulde te brengen aan
den Verlosser der wereld, is zoo grootsch,
is zoo verheven in onze woelige en hange
tijden, dat wij niet kunnen nalaten, aan het
hoofd van ons blad daarvan te gewagen.

De *Periodieuze mensuelle* deelt een bericht
mede, opgesteld in negen talen, en van den
volgenden inhoud:

Gezegd en aangemoedig door Z. H.
Paus Leo XIII. gesteund door de medehulp
en den bijval van de bisschoppen der gehele
wereld heeft zich een internationaal comité
of wereldrad gevormd tot het brengen eener
valdebetoging aan O. H. Jesus-Christus,
den Verlosser der wereld, om alzoo de
slopende eeuw te sloiten en de komende
in te gaan.

De zee heeft haar zetel te Rome (Piazza St.
Apollini 49) en te Bologna (Via Mazzini
n. 94).

Dewereldraad roept tot een goed begin
zijner werkzaamheden alle katholieken der
gehele wereld op tot een pelgrimstocht naar
O. L. V. van Lourdes, om het werk onder
hare moederlijke bescherming te stellen.

Aan dit bericht is een gebied toegevoegd,
waaraan Z. H. Paus Leo XIII een aflat van
100 dagen verleend heeft, eenmaal daags te
verdien, tot het einde des jaars 1901.

Wat bericht voorzeker bevat een overwel-
digende gedachte.

Wanneer wij de wonderprophetieën na-
gaan, die vooral voor onze tijden als vreese-
lijke waarschuwingen de maatschappij
doorlopen, wanneer wij nagaan hoe het
ontzaglijk ongelof, gegolven en argumenten
van atheïsme, materialisme en spiritisme,
onder den schijn van natuurlijke wetenschap,
alle begrip van God en goddelijke openbar-
ingen zoekt weg te cijferen uit de geesten
der menschen en door drogredenen de
Godheid van Christus te loochenen, dan
schijnt het ons loof, dat een plechtige en
openlijke verwerping aan Jesus-Christus,
door menschen uit alle rangen en standen
der maatschappij aan de Godheid gebracht,
aan een machtig orgelspel vaart door de
natiën, maar ook klinkt als de beoepsalm;
Parce Domine, parce populo tuo; spaar,
o Heer, spaar uw volk, de boetezang der
stervende eeuw.

Wanneer wij eenigzins wagen mogten hechten
aan die profetieën, wanneer wij de voorspel-
lingen mogen aannemen aangaande de beide
komende Pausen, die tot wapenspreuk zullen
voeren de eerste: « Ignis Ardens » « Brande-
vaar »; de tweede: « Religio Depopula-
ta » « De Verwoeste Godsdienst », voorzeker
dan moeten wij aannemen, dat wij staan
aan den vooravond van geweldige en
welbewogen tijden.

Dan — wie zal het ontkennen? De lofe,
die is uit den boez, en de wereld tot den
boez zoekt te voeren, spat machtige liden.
Wij zien wonderen dingen om ons heen
gebeuren, en niet te vergeefs gaan waar-
schuwende stemmen op, die alom aanmanen
tegen de liden en de sluifheid van Satán.

Het is de strijd tusschen Christus en
Lucifer, maar de laatste zucht der XIXe
eeuw zal zijn:

Christus regnat
Christus imperat

HET

RAADSEL VAN CHIN

10^e VERVOLG.

XL.

Omrent tien dagen later ontving Ditchem een
briefje uit Londen. Het kwam van een welbekende
bezoefster der scheikunde, en het luidde
als volgt:

« **Geachte Heer,**

« Wij hebben het door u ons toezendende stuk
zied in goeder orde ontvangen, en na een zorg-
vuldig onderzoek artzelen wij niet te verklaren,
dat u daarop eenige plek afkomstig is van
bloed, en wel van menschenbloed. Wij hebben
de eer, enz. »

— Dit doet de deur toe, zegde Ditchem, boewel
daags, wat er dan u eigenlijk uit bleek, ben
in den loop der eerstvolgende dagen al minder
en minder duidelijk werd.

Op zichzelf stonde, loch, was het geen bewijs
van line's schuld. Als een schakel in een ketting
had het werdt; doch als eene afzonderde
omstandigheid betekende het niets. En hoe nu
deze schakel in verband te brengen met het
overige?

Aangenomen dat men line er over in het ver-
hoor kon roepen, dan zou zij ongetwijfeld eene
zeer reedsvondige verklaring hebben voor die plek.
Maar bovendien, het bestaan van die plek was

Christus heerscht
Christus regereert
maar dan ook voregen wij er aan toe:

Christus
ab omni malo
populum suum defendat!

Christus beschermte zijn volk voor den kwade!

Wij zien bekeerde (?) vrijmetelaren op
buitensporige en opzienbarende manieren de
gestriden afbedelen der katholieken.

En wanneer wij te midden van dat alles,
te midden ook der maatschappelijke woelien-
gen onze eeuw, denken dat er eerige
waarde mag gehecht worden aan de profetie,
voorwaar dan klinkt een bericht, dat het
menschengeslacht aan den avond der negen-
tiende eeuw een plechtige hulde zal brengen
aan O. H. Jesus-Christus, den Verlosser der
wereld, ook als een geweldige en grootsche
beoepsalm, om de wrekende hand Gods van
het ongelukkige menschensoed te keeren.

De *Bien publice* brandmerkt eene onder-
wijzers te Gené, die tot de kinderen zegde:
« Voor mij bestaat God niet, want als hij
bestond zou men hem moeten verachten, omdat
hij rijken en armen heeft gemaakt! »

Het feit is officieel gestraft geworden.
Maar hoevele andere, niet gestrafte feiten
in dien aard, worden uit die scholen aan-
gemaal?

« Een kind dat men in der catechismus
ondervroeg over het toekomstige leven,
zegde brutaal weg:

« De hel? Of de hemel? de schoolmeesters
heeft ons gezegd: plezier hebben, dat is de
hemel; liden, dat is de hel. Anders is er
niets. »

« Een ander kind zegde:
« De wereld is gemaakt door de natuur, en
bestond al lang eer God bestond. »

« Een meisje vroeg oordlo om naar de kerk
te gaan, en de schoolmeesters antwoordde:
« Wat gaat gij bij, die waarte stokvischen
doen? In de kerk heert men niets dan kwaad. »

Zoo leeren de onzigtige onderwijzers; is
het niet te verwonderen, zegt het blad,
dat de onzigtige schoolmeesters zeggen:

*Gooit de pastora's kassien in hunnen nek.
Gewonkinderen moeten geene eerste
Communie doen!*

« Men leest in het *Foensblad* van Gené:
« **Het Rode Feest der Jeugd.**
« **Vooruit** meldt dat een-der-dertig on-
gelukkige kinderen, in plaats van hunne
Eerste Communie te doen, bij hem het *Feest der
Jeugd* hebben afgeworven. Voor de eer
onzer stad gelooven wij dat dit getal over-
dreven is en dat er die van één of meer
voorgaande jaren bij gerekend zijn.

De arme kinderen kregen chocolaat te
drinken het feest werd opgelust door de
harmonie van *Vooruit* en er werd
« gepraekt » door de eerv. pater Anseole,
Van Beieren en eene andere, die in *Vooruit*
zijn naam niet durft laten vermelden.

De hoofdman-nen van *Vooruit*, altijd
schijnheilig, hebben niettemin een aantal
nieuwe kostuums verkocht aan hunne
leden vier kinderen echte *Eerste Communie*-
kanten waren en er een schoen procent op
gewonnen, dat gedeeltelijk aan de socialist-
ische vrijdenkers-propagande zal besteed
worden.

Wij kunnen niets anders dan de ouders
beklagen welke zich door die propaganda
hebben laten verleiden om hunne kinderen
aan de Eerste Communie en aan den gods-
dienst te onttrekken.

baar zelve blijkbaar geheel onbekend; anders
toch zou zij het eldus bekeerde-ide kleed niet
in dezen toestand aan haar dienstmeisje hebben
gegeven.

Dit pleitte u wel niet voor hare onschuld,
maar zeker ook evenmin voor haar schuldige
Overigen, het verhooren om haar schuldige te
vinden, was onslag van hem verweenen. Inte-
gendeel, zijn verrijste wasch was thans, dat zij
trotts alle, hare onschuld moet kunnen bewijzen.
Hij mocht haar als vrouw gerne liden.

Er ging zelfs voor hem eene bekring van haar
uit: eene mengeling van kracht en zwakteid.
Haar wil was geweldig, zodat zij in hare sel-
der de scepter zwaide met iets van vorstelijke
majesteit.

Zij kon zoo hard zijn als staal, zoo koud als
ijzer; maar toch meende Ditchem onder die ij-
skorrt iets warmes en teeder's te hebben ont-
dekt.
Vooral echter bewoende hij hare vader-
deinde, hare scherpingzinnigheid en gestraakt.
Eene moordnaars zij? — Ja, onder zekere
omstandigheden — onder den aandrang van
eene groeten, albeerscheden, recht tragische
drif. Maar ook — zijn goede oode om was
geene afgaor voor zulk eene tragide — en wat
hem overkomen was, kon slechts in gebalde
zijn eener alleddagse lage en gewone mis-
daad? — Zijn daarom ook met het haar werk
niet zij?

Aldus redeneerde hij met zichzelve — zijne
eigen bewijzenre aannemende, en dan weer ver-
werpende. Hij wist niet wat er van te denken.
Zijn gezet was troebel.

Zoo liep men naar het einde van September.
De dagen waren reeds sterk gekort; de adem
van den winter deed zich voelen, en de boomen
ontlasten zich al bevond van hunne zomerdosch.
Op zekeren namiddag ging Ditchem tusschen
het houtgaves aan het allerste stiede van het
park. Het was zijne gewone, eenen wandel-
tocht te nemen, en daarmee sloeg hij onop-
heldig steentjes van het pad, of wro-tus in eenen
hoop afgeleiden bladeren, die dan door den wind
werden aangegrepen en voortgedwardd.

Weer dreef hij zoo dit doolooze en gedachte-
loze spel, toen hem een stuk papier in het oog
viel, een stuk groen papier, afgebeeld en
bestoerd? Waren deze afgite een eene
meer afgel-gene postkantoor? Hierop scheen
geen goed antwoord mogelijk. De schouw van
het vermoeden werd al zwarter en zwarter.

— Misschien liden niet den Squire? Maar
waarom was het die niet rechtstreeks aan huis
bestoerd? Waren deze afgite een eene
meer afgel-gene postkantoor? Hierop scheen
geen goed antwoord mogelijk. De schouw van
het vermoeden werd al zwarter en zwarter.

— Misschien liden niet den Squire? Maar
waarom was het die niet rechtstreeks aan huis
bestoerd? Waren deze afgite een eene
meer afgel-gene postkantoor? Hierop scheen
geen goed antwoord mogelijk. De schouw van
het vermoeden werd al zwarter en zwarter.

— Misschien liden niet den Squire? Maar
waarom was het die niet rechtstreeks aan huis
bestoerd? Waren deze afgite een eene
meer afgel-gene postkantoor? Hierop scheen
geen goed antwoord mogelijk. De schouw van
het vermoeden werd al zwarter en zwarter.

— Misschien liden niet den Squire? Maar
waarom was het die niet rechtstreeks aan huis
bestoerd? Waren deze afgite een eene
meer afgel-gene postkantoor? Hierop scheen
geen goed antwoord mogelijk. De schouw van
het vermoeden werd al zwarter en zwarter.

Arme ouders! Arme ongelukkige
kinderen!

Een liberaal blad heeft dezer dagen voor
één enkelen keer de waarheid gezegd, die
langen tijd verborgen gehouden.

Weet ge wat de liberale pers aandrjft tot
het bekomen van den algemeenen dienst-
plicht?

Als al de jonge liden naar de kazerne
moesten gaan, zegt het hoogerbedoelde blad,
het zou weldra gedaan zijn met de over-
heerschi-g der Kerk op den buiten!

Dus, de kazerne moet niet opgekropt
worden van soldaten, omdat zij er noodig
zijn voor de verdediging des lands, maar...

De kazerne moet dienen om den zedelijke
christen geest in alle gemoeieren te doodden:
niets dan dat.

Hij hebben dit sedert lang gezegd, doch
neem! men beverdeerdint-gudeel huchelend,
dat het vaderland moest... gered worden.

Wat men wil, is eene school zonder
godsdienst, eene kaze-rne dít, een huvelijk
idem, eene dood van dezelfde soort: haat
aan den godsdienst, dat wil men, heel het
leven door!

De *Gazette van Charleroi* merkt op dat de
koorts van te spelen zich op onrustbarende
manier van de werkende klas meester maakt;
men koopt — men koopst in massa loterij-
briefjes van de tentoonstelling te Brussel.

Het voorbeeld van eenigen, die een goed
lot gekregen hebben, brengt de razernij van
het spel op allen over.

De briefdragers, die loten verkoopen,
zeggen dat het schier alle verkrieden zijn,
die loter nemen.

De inrichters dezer loterij waren er wel
bij; zij hebben bij iedere trekking 275
duizend fr. winst, zodat zij tot nu toe, zegt
het blad van Charleroi, 1 miljoen 100
duizend fr. gewonnen hebben, schier uit-
sluitend uit den zak der verkrieden geput.

En dat zal daren tot het einde van de
Expositie!

« De *Bien publice* zegt hierop dat dit drift
van spelen leidt tot afkeer van het werk, en
hoevel wij zeer gelukkig zijn als wij ver-
nemen dat het meest verkrieden zijn, die de
premiës trekken, dan toch moet men in
aanmerking nemen, dat er ook duizenden er-
duizenden zijn, die hun geld in het water
zagen verloren vallen... Men vraagt waarom
het gouvernement die speeltzucht heeft aan-
gemoedigd, terwijl het zoo streng is voor
een simplen tombola? »

Het blad *la Petite République française*,
hoofdorgaan der socialisten, liden in de
Fransche Kamer zitten, zegt het volgende:

« Alleen de socialistische partij is thans de
ware anti-kerkelijke partij; geene andere dan
zij is in staat, niet alleen de legge-woerdige
kerkelijke kuiperijen, maar ook de religieus en
eeredienstnissel te overwinnen. »

Onnoddig verder aan te dringen om te
bewijzen dat de socialisten de ware vijanden
van den Godsdienst zijn.

De Bokkenrijders

IN HET LUKKERLAND.
door Jos. LIBOT, HOOFDONDERWIJZER.
(Vervolg.)

Hij bekende dan medegedaan te hebben
aan den diestlal geplogd bij Laurens
Bogaers, in den nacht van 3 tot 4 April
1886, en hij baalde er al de omstandigheden
van aan, met de namen der medeplichtigen.
Hij beloofde daarenboven voor 's anderdaags

Hij raapte het dus op, en was reeds op het
punt om het tot eene prop te doen in te draagen
weg te werpen, toen zijne aandacht getrokken
werd door enige letters.

Hij las, bleef stillstaan, en zag in het rood.
Er was niemand in het ziekt. Hij ging een eind
voort, stond weer stil, zag nogmaals rond, leende
toe tegen eene zwaren boom, en vestigde op-
nieuw zijne oogen op het stuk papier.

Wt daarop gedrukt en geschreben stond,
was blijkbaar een adres geweest. De eene, grootste
heft ervan ontbrak; en wat was overgebleven,
leef zich, van boven naar onder, lezen als volgt:

Firma S. C. Geerfab. B.... Aan Miss K....
Om ons alle afgehoort.

Dit was alles. Of men er kort of lang op staarde
— er viel niets anders op te lezen.

Ditchem stak het papierje in zijne zak, en
keerde op zijne stappen terug tot aan de plaats
waar hij het had opgepraet.

Hier begon hij te zoeken onder de blaren,
tusschen de struiken en het gras. Hij zocht en
zocht, wel een uur lang — doch zonder iets te
vinden. De andere helft van het papier, de belang-
rijkste, was blijkbaar ergens anders verried
geraakt.

Thuis gekomen, aloot Ditchem zich in zijne
kamer op, en bleef daar, met het stuk papier in
de hand, zitten peinzend... Ziedaar een nieuwe
schakel dus! — De vraag, waar de kettling vandaan
moest komen, begon zich langzaam, stuk bij stuk,
op te lossen!

Op zich zelf stonde, alweer, bewijs dit afge-
scheurde papkeer niet; doch in samenhang met
het overige verrijke het een groote betekenis.
Deze toch schouf geheel in het werk, gewer-
de firma S. te B. was eene firma van geweer-
fabrikanten; en zij had reeds toegevoonden aan
Miss K. — die niemand anders kon wezen dan
Miss Knüttet — niet naar haar huis, maar om te
worden afgehaald aan het eene of andere post-
kantoor.

Wat kon line hebben noodig gehad van eenen
geweerfabrikant?
— Misschien liden niet den Squire? Maar
waarom was het die niet rechtstreeks aan huis
bestoerd? Waren deze afgite een eene
meer afgel-gene postkantoor? Hierop scheen
geen goed antwoord mogelijk. De schouw van
het vermoeden werd al zwarter en zwarter.

nog andere veropenbaringen, betreffende
andere diefstalss.

's Anderdags dan, den 21 December
1890, bekende hij medegedaan te hebben in
den diestlal te Stokkem, over vier of vijf
jaar, bij Biers, koopman. De medeplichtigen
waren ten getalle van twintig. Hij maakte
ook deel van dezelfde beide, toen deze de
kerk van Neer-Oeteren bestool, en tien of
elf jaar. Zij ontroofden er een zilveren
kruisbeeld, eenen kelk en andere zilveren
voorwerpen.

Ieder maal was de broeder van Abraham,
Bernard genaamd, van het getalder mede-
plichthgen; deze was namelijk belast met
het verbergen en verkoopen der gestolene
voorwerpen. Het waren meestal joden en
nerven van den dreichte, woonachtig tusschen
Smeermaes en Maestricht, die ze opkochten.

Op het cinde der zitting, gaven de
schoepenen lezing van al de bekenissen door
Abraham Mozes gedaan.

Den 8 Januari 1791, in uitvoering van
het bevel gegeven door het heger gerecht
van Vliermaal, veroordeelde het hof van
Bree den jood tot den dood. De strafuitvoering
had niet onmiddellijk plaats; want den
18 Januari 1791, verscheen de plichtige
nog eens voor het gerecht van Bree. Daar
werd hem lezing gegeven van zijne gein-
genis van den 20 en 21 December, maar hij
antwoordde dat er niet een woord waar van
al wat hij gezegd had. Niettemin werd hij
op 10 October 1791 gelschrecht.

Goderidus Sch., schoonzoon van Jacob
B., had medegedaan aan den diestlal ge-
plogd bij Laurens Bogaers, evenals aan de
diefstallen in de kerk van Caullie en in
die van Stampoye. Toen hij in de beide
trad, had hij in tegenwoordigheid van Arnold
van de W... den eed afgelegd, des avonds,
om negen uren, op het veld genaamd van
Tongerloo. Door dien eed had hij hooftlo
niets te veropenbaren, zijne medeplichtigen
niet bekenend te maken en op den stond der
strafuitvoering de bekenissen terug te
trekken, die hem op de pyabank zouden
ontwaapt zijn! « Dat den duivel dien van de
tortuur soude wegh haelen met lijf en ziel
die eener zonde verdraeden en liever
sigh in vier quartieren te laeten van een
rukken op de tortuur als malkander te
verdraeden, en want sij het door de pijn van
de tortuur moesten bekenen, dan eventuel
helselie eene ure voor hunne dood souden
herroepen en dat Arnold van de W... alsdan
op het Tongerloo veld aan hem gesydt heeft
dat de gehele clogtens soo van Bree,
Boekholt en andere onder de selven eed
waeren, en dat hij Arnold van de W... en
Jacobus B... den selven eed gedaan hadden,
aan het opspelleken van Ophoven. »

De beschuldigde bekende ook van Jacob
H... eenen brandbrief ontvangen te hebben,
waardoor deze tien kronen eische, en dat
hij dien brief geleed had met het huis van
Jaan Bargee, paalster der Augustijnen onder
Bree. De som werd op de aangeduide plaats
geleed en hij kreeg, er het derde deel van.
Na den diestlal in de kerk van Caullie had hij
enkel drie oude schellingen gekregen.

Den 14 December 1789, hernieuwde hij
zjne geinigenis oeder aan, om de Heilige
Soeramenten ontvange te hebben, en hij
werd denzelfden dag gelschrecht.

(Wordt vervolgd.)

LANDBOUW.

Bescherming der
insect-etende vogelen.

Het Staatsblad kondigt een ministerieel
ontzendbrief af, grondend naar de hoofdopleiters

Dienzelfden avond, bij den maaltijd, kon Ditchem
niet anders denken dan aan de dierlijke
afweiden. Kon hij haar geheim niet doorgronden?

Trad het oimmer naar buiten uit haar bren,
om geschreben te staan op haar voorhoofd, of
zich te laten lezen uit hare oogen?...

Wat schoen oogen waren het, schitterend,
zacht en leer, door lange wimpers beschadwed!

En hoe bekoorlijk was zij van avond — half
erstligt, half humoristisch, teruglijk fier en behag-
ziek, terugstolende en toend-rend — kortom,
alles bij-gevoemens, juist de vrouw om zeen
naar het hoofd op het te vromen!

Maar het hoofd van mejoor Chiddiot Quay,
alsna Humphry Ditchem, wet tamelijk vast op
zienen romp. Maar toch, maar toch, een maas
was hij al anders, en...

— Bij den hemel! prevelde hij, zij is of eene
duivelin, of een engel! gelegen een zeer gewonen
stijf van zeggen of denken van hem was; want
hij allen wetten heel goed, dat er op deze werld,
behalve in romans, geen engelen of duivelin
bestaan, maar lonter menschen. Het was dan ook,
wilt men hopen, zoo maar bij manier van spre-
ken geweest.

Hij ging naar Alabone, uit wiens winkel hij
Charoock juist naar buiten zag komen.

— Wel, vroeg Ditchem aan den antiquar, ziet
dat borenatuurlijk simme heerschap mij ook
altoos voor eenen vermoenden detective an?

— Dat nu niet meer, geloof ik, antwoorde
Alabone. Ten minste, hij heeft zich er niet meer
over uitgelezen. Maar hij is zoo altoos vol van
des Squire's dood... Ziet gij, hij is g een kwade kerel,
die Charoock hij niet het god. Maar hij is
verwaard en beelid zich ontzaglijk veel in op
zjine slimbied in zijne vroeger betoep. Voor eenen
tweeden Vidoec verslijft hij zichzelf... Nu, ik
deel die meening niet! En gij?

— Wel, wat zal ik u daarop zeggen? De man
kan gelijk hebben, voor zover ik weet. Lange
ervaring is zeker in eenen politiecieman niet gering
te telten.

— Zeker niet, zeker niet! Integendeel; zij is
misschien wel de beste navorsing in het vak,
mits zij niet ontstarkt in eeten zekeren sleut,
waarbij men altoos met de oude handgreep
lijkt werken en alle zaken op dezelfde manier
meest te moek-an spaakke... Want anders heb ik
voor mij liever of met jongere en minder ervaren

van het lager onderwijs, betreffende het be-
schermen der huis- en andere nuttige dieren.
Aangaande de insect-etende vogelen, zegt de brief
van minister Schoffaert:

« Ik geloof het ongelukkig nog de aandacht der
leden van het onderzjend personeel, bij het
indaren der Lente, te vestigen, op de noodzak-
lijkheid de wettelijke voorschriften en regle-
menten te doen overvrijdigen, welke het rooven
verhoeden van nestjes der vogelzje, deze bekoorlijke
kleine wezens die aan tuindieren, landbouw- en
boschwerkzjeers zoo veel dienst bewijzen en die de
natuur verlevendigen en vervroelijken met aller-
hande gezang. »

« De deser gelegenheid zal het onderzjend
personeel wat doen, hunne leerlingen bijzonder te
wijzen op de insect-etende vogelen, welke de veror-
dening van algemeen bebot van 14 Augustus 1889
verbidt, te allen tijde, op straf eene boete van 5
tot 10 fr. en eene gevangenisstraf van 3 tot 7 dagen,
te doodden of te vernielen, te koop stellen, te ver-
koopen, aan te kooppen, te vervoeren of rond te
varen; te hantvelde verbod geldt ook bunne eieren
of broodsel. »

Deze soorten zijn:
« De winterzanger of blauwe haagsmusc, brunne
of blauwe kormormusc.
« De grasmusc.
« De zwalwe.
« De kwikstaarten, peerdenwachtertjes of koek-
wachtertjes.
« De allengangers of zevenzangers.
« De mezen.
« De loovervogels, basterdachtvogelen of fije-
beeren.
« De goudhaantjes of sparsesijjes.
« De nachtelin.
« De roodborstjes.
« De roodstaartjes.
« De spechtmeesen, blauwapechten of staartjes.
« De winterkoninkjes. »

« Zij zullen er bijvoegen dat, volgens de bepa-
lingen van gezegde algemeene verordening, het-
zelve verbod op dezelfde strafpen is afgelegd,
uitgezonderd nochtans van 15 September tot 30
November, wat aangevat de andere in het wild
levende vogelen, welke als schadeijk worden aazien
en die ten allen tijde mogen vernietigd worden. »

« Deze laatste zijn de: « droegvogels » — de
schuilbeiden of groot- boschuijen, de meerkoolen,
meerkoolen (roostars of hanneswieten) de ekkers,
de kraaien en de stok- of boschuijen. »

« Zij zullen ook zeggen dat, krachtens artikel 6
der wet van 28 Februari 1822 op de jacht, het
verboden is, op straf eener boete van 50 frank,
zjien of broodsel van frzanten, pal-zjien,
kwakkers, hazelhouders, riethouders, kurbanen
en watervogels weg te nemen of te vernielen. »

Wij hopen dat niet alleen de oud-wijzers, maar
al de handlieden zullen medewerken, opdat de
lofdelijke inzichten, welke de minister behoegt,
verwezenlijkt worden.

't Is in eigen belang.

NIEUWS

College van O. L. V. — Verleden
donderdag heeft alhier de aanbidding der
dooierwerken van het nieuw bisschoppelijk college
plaats gehad.

M. Robert Christians, aannemer te stude, die de
lagge-commissionaris was, werd adjudicataris
verkeerd.

De werken werden uitgegeven voor de som van
fr. 141,974.

De plannen van het nieuw gesticht zijn aller-
prachtigst; het bisschoppelijk college, dat buiten
de Kruispout op gebouwd worden, zal zeer veel
tot de verfraijing onzer stad bijdragen.

De katholieken van Tongeren hebben het recht
geklakt en her te zijn over den bijval die dit